

A mozifilmet ihlető eredeti regény

NYOMÁS ALATT

fine
selection

N E D V I Z Z I N I

N E D V I Z Z I N I

NYOMÁS ALATT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

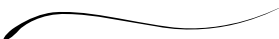
Édesanyámnak

*Úgyis tudtad, hogy előbb-utóbb kapsz egyet,
és mivel nem könnyű őket összehozni,
gondoltam, jobb, ha előbb túl vagyunk rajta.
Szeretlek.*

ELSŐ RÉSZ:

Hol tartok most

Egy

NEM KÖNNYŰ *BESZÉLNI*, amikor épp meg akarod ölni magad. Az már túlmutat mindenen, és ez nem egy mentális probléma – hanem egy fizikai dolog, vagyis hogy fizikailag nehéz kinyitni a száját és megformázni a szavakat. Nem csusszannak ki könnyedén, az agyaddal együttműködve, ahogy az normális embereknél szokás, egymásba torlódnak a nyelved hátulsó részén és darabokban törnek elő, mint a jégkockák. Így inkább csendben maradsz.

– Megfigyeltetek már, hogy az emberek az összes tévéreklámban *tévéznek*? – mondja a haverom.

– Menj már, öregem! – így a másik haverom.

– Nem, hé, komolyan – így a másik másik haverom. – Mindig ül valaki a kanapén, kivéve, ha allergiareklám megy, mert akkor mindenki kint van a mezőn...

– Vagy egy lovon a tengerparton.

– Azok a herpeszreklámok.

Nevetés.

– Mégis hogy közlöd a másikkal, hogy van olyanod? – Ez Aaron. Ez az ő háza. – Elég fura beszélgetés lehet: „Hé, mielőtt elkezdjük, tudnod kell...”

– Anyád múlt éjjel nem bánta.

– Óóó!

– Öregem!

Aaron behúz egyet Ronnynak, az ellenfélnek. Ronny kis termetű és ékszer visel; egyszer azt mondta nekem: „Craig, ha egy férfi felteszi az első ékszerét, onnantól nincs visszaút.” Most visszaüt azzal a kezével, amin egy nagy, fityegő arany karkötő van; fémesen csattan neki Aaron karórájának.

– Haver, mit akarsz az aranyammal, hé? – rázza meg a csuklóját Ronny, majd kezébe veszi a jointot.

Aaron házában mindig van joint; a szobájának teljesen külön szelőlőzőrendszere és zárható ajtaja van, amit a szülei, mint egy önálló lakást, biztosítottak neki. A villanykapcsolót gyantacsíkok övezik, a lepedőt pedig fekete karikák pettyezik. Vannak ott fényesebb foltok is, amik Aaron és a barátnője között lezajlott bizonyos tevékenységekről tanúskodnak. Rájuk nézek (a foltokra, aztán a párra). Féltékeny vagyok. De jelenlegi állapotom még ezen is túlmutat.

– Craig? Kérsz?

Odaadja, tömör gurigába sodorva, de én továbbadom. Egy kísérletet végzek az agyammal. Azt vizsgálom, hogy talán a joint okozza-e a problémát; lehet, hogy az a vétkes. Ezt olykor kipróbálom, pár hét erejéig, aztán *sok* jointot szívok, hogy rájöjjek, annak *hiánya*-e a vétkes.

– Jól vagy, ember?

Ez lehet az új nevem. Mint egy szuperhős: Jól Vagy Ember.

– Á... – nyögöm ki.

– Hagyd most Craigit! – így Ronny. – Most a Craig-zónában van. Teljesen kicraigelt.

– Ja. – Megmozdítom azokat az izmaimat, amiktől elmosolyodom. – Én csak... izé... tudjátok...

Látod, hogy működnek a szavak? Elárulják a szádat és magadra hagynak.

– *Jól* vagy? – kérdezi Nia. Nia Aaron barátnője. Állandóan rajta csüng. Most épp a földön ül, Aaron lába mellett. Niának nagy szeme van.

– Jól vagyok – felelem. Az előttünk lévő lapos tévé kékes vibrálása visszaverődik a szemérről, ahogy visszafordul felé. Az óceánok mélyéről nézünk egy természetfilmet.

– Mi a franc, ezt nézzétek, srácok! – mondja Ronny, miközben füstölög. Nem tudom, hogy ért hozzá vissza máris a spangli. A képernyőn egy áttetsző polip látható óriási fülekkel, ahogy ellebeg egy tengeralattjáró hűvös fényében.

– A tudósok ezt a példányt tréfásan Dumbónak nevezték el – mondja a narrátor.

Magamban vigyorgok.

Van egy titkom: azt kívánom, bár én lehetnék Dumbó, a polip. Testem alkalmazkodna a fagyos óceán hőmérsékletéhez, és csak nyugisan kóvályognék odalent. Életem nagy kérdése csak annyi lenne, hogy melyik tengerfenéki nyálkával táplálkozzak – igazából ez most sincs másként –, ráadásul nem vadászna rám senki; de, ismét, a helyzet most is ugyanez, szóval nem sok hasznom lenne belőle. Mégis, ez hirtelen zseniális ötletnek tűnik: polipként szeretnék úszkálni a tenger mélyén.

– Mindjárt jövök – mondom, és felkelek a kanapéról, mire Scruggs, akit eddig a padlóra száműztünk, rögtön lecsap a helyemre egyetlen gyors, szinte láthatatlan mozdulattal.

– Nem mondtad, hogy stip-stop – így Scruggs.

– Stip-stop? – próbálkozom.

– Most már késő.

Vállat vonok, és keresztülmászok a ruhákon és lábakon a bézs, bejáratra emlékeztető ajtóhoz; kimegyek, majd jobbra fordulok, Aaron fűtött fürdőszobájába.

Megvan a saját fürdőszobai rituálém. Sok időt töltök ezekben a helyiségekben. Igazi szentélyek, a béke nyilvános szigetei, a hozzám hasonlóknak fenntartva szerte az egész világon. Amikor benyitok, folytatom a szokásos időhúzást. Először is lekapcsolom a villanyt. Majd sóhajtok. Azután megfordulok, szembe az ajtóval, amit épp most csuktam be, letolom a gatyámat és a csészére huppanok – nem leülök; inkább úgy rogyok rá, mint egy hulla, fenekemet ráillesztve a peremre. Majd fejemet a két kezem közé fogom, és kifújom a levegőt, miközben, nos, tudod, hugyozok. Mindig megpróbálom élvezni, érezve, ahogy kicsorog, és megállapítva, hogy a testem valami olyasmit tesz, amit tennie kell, mint például az evés, bár az nem megy valami jól. Arcomat a kezembe temetem, és azt kívánom, bár örökké tartana, mert jólesik. Megcsinálad és megtörténik. Nem igényel semmilyen erőfeszítést, semmilyen tervezést. Nem halogatom. Ahhoz szerintem nagyon elfuserálnak kell lenni. Akkor valami komoly bajod van, ha nem pisilsz. Mintha anorexiás lennél, csak épp vizelettel. Ha büntetésből magadban tartod. Vajon csinál valaki ilyesmit?

Végzek, és lehúزم a WC-t úgy, hogy magam mögé nyúlok, a fejem még mindig a kezemben. Ezután felállok, és felkapcsolom a lámpát. (Feltűnt valakinek, hogy sötétben voltam idebent? Észreveték, hogy nem szűrődik ki fény az ajtó alatti résen, mint ahogy egy csótányt észrevennének? Vajon Nia látta?) A tükörbe nézek.

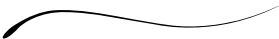
Egészen normálisnak látszom. Úgy nézek ki, ahogy mindig is, ahogy a múlt ősz előtt is. Sötét haj, sötét szemek és egy csálé fog. Sűrű szemöldök, ami középen összeér. Hosszú, kissé ferde orr. Általában tág pupillák – nem a jointtól –, amik a sötétbarnába olvadva két

hatalmas, csészealjnyi szemet, mintegy lényem kútjait képzik. Felső ajkam fölött ritkás szőrcsomó. Ez Craig.

És mindig úgy festek, mintha a következő percben sírva fakadnék.

Megnyitom a meleg vizet, és az arcomra fröcskölöm, hogy érezzek valamit. Néhány másodperc múlva vissza kell mennem, és szembe kell néznem a tömeggel. De ülhetek még egy kicsit itt a sötétben a WC-n, nem? Mindig sikerül a fürdőszobai látogatást legalább öt percre elhúznom.

Kettő

– **HOGY VAGY?** – kérdezi dr. Minerva.

Az irodájában, mint minden agyturkászében, van egy könyvespolc. Régebben nem akartam őket *agyturkászoknak* hívni, de most, hogy már jó néhányukkal volt dolgom, úgy érzem, ennyi igazán kijár nekem. Ez egy felnőttes kifejezés, ráadásul tiszteletlen, én pedig már több mint kétharmad részben felnőtt vagyok és általában elég tiszteletlen, úgyhogy a francba mindennel.

Tehát mint minden agyturkász irodájában, itt is megtalálható A Könyvespolc, tele az elvárt könyvekkel. Először is ott van a *DSM*¹, a *Mentális betegségek diagnosztikai és statisztikai kézikönyve*, ami felsorolja a létező összes pszichológiai rendellenességet – na ez egy vicces olvasmány. Nagyon vastag könyv. Nekem közel sincs annyi problémám, mint amennyi a könyvben áll – csak egy nagy bajom van –, mégis sokat tanultam belőle, amikor átlapoztam. Nem semmi dolgok vannak benne. Létezik egy bizonyos Ondine átka nevű betegség, aminek következtében a tested elveszíti azt a képességét, hogy magától lélegezzon. El tudod ezt képzelni? Egyfolytában arra kell gondolnod,

¹ Diagnostic and Statistical Manual

hogy „lélegezz, lélegezz”, különben nem lélegzel. A legtöbben, akik ettől szenvednek, belehalnak.

Ha első osztályú agyturkászhoz kerülsz, a nőnek (mivel legtöbbször nők és csak elvétve férfiak) lesz egy *csomó DSM*-e, mivel több kiadása is létezik – a III., IV. és V. a leggyakoribb. Nem hinném, hogy bárhol is találnál egy *DSM* II.-t. Az még 1963-ban jött ki, vagy ilyesmi. Legalább tíz évbe telik, mire újat adnak ki, úgyhogy már most dolgoznak a VI.-on.

Apám, én is lehetnék agyturkász.

Namármost, a *DSM*-eken kívül a különböző pszichiátriai zavarokra szakosodott könyvek egész gyűjteménye áll még rendelkezésre, mint például a *Szabadulás a depresszióból munkafüzet; Szorongás és pánikrohamok: Okaik és gyógyításuk*; valamint *A kiemelkedően sikeres emberek 7 szokása*. Természetesen mindegyik kemény borítású. Az agyturkászok irodájában nincs helye puha kötésnek. Általában van még legalább egy könyvük a gyermekkori szexuális bántalmazásról, mint mondjuk a *Sebzett szívek*. Egyszer az egyik agyturkász rajtakapott, hogy ezt nézegetem, mire így szólt:

– Az a könyv a gyermekkori szexuális bántalmazásokról szól.

Mire én:

– Aha?

Ő meg azt mondta:

– Azoknak való, akiket bántalmaztak.

Én meg bólintottam.

– Téged is bántalmaztak?

Ennek éppen olyan töpörödött öregasszonyarca volt sűrű, ősz hajjal, azóta se láttam. Mégis miféle kérdés ez? Hát *persze*, hogy nem bántalmaztak. Ha így lett volna, a dolgok sokkal egyszerűbbek lennének. Akkor jó okom lenne rá, hogy egy agyturkász irodájában

ülök. Meg tudnám indokolni és tudnék rajta dolgozni. Azonban a világ nem egy ennyire kézenfekvő problémával látott el.

– Jól vagyok. Mármint, nem vagyok jól – hiszen itt vagyok.

– És van ebben valami rossz?

– Persze.

– Már egy ideje idejársz.

Dr. Minerva mindig elképesztően öltözködik. Nem mintha különösen szexi vagy gyönyörű lenne; egyszerűen csak figyel a megjelenésére. Ma egy piros pulóver és pont ugyanolyan árnyalatú rúzs van rajta. Mintha egyenesen a festékboltba ment volna, hogy összehangolja őket.

– Örülnék, ha nem kéne idejárnom!

– Nos, afelé haladunk. Hogy vagy mostanában?

Ez az ő nyitókérdése. Az agyturkászoknak mindig van egy nyitókérdésük. Találkoztam már olyanokkal, akik így fogadtak: „Mi újság?”, „Hogy vagyunk?”, sőt „Mi a helyzet Craig világában?” Ez sosem változik. Mintha ez lenne a reklámszlogenjük.

– Ma nem ébredtem túl jól.

– Jól aludtál?

– Tűrhetően.

Egy arcizma sem mozdul, csak mered előre. Fogalmam sincs, hogy csinálják ezt a pszicho-póker arcot. A pszichológusoknak pókerezniük kellene. Talán pókereznek is. Talán ők azok, akik nagyot kaszálnak a tévében. Aztán még van képük százhusz dollárt kérni anyámtól óránként. Szörnyen kapzsik.

– Mi történt, amikor felébredtél?

– Álmodtam. Nem tudom, mit, de amikor felébredtem, rám tört ez a rémes felismerés, hogy ébren vagyok. Mintha tökön vágtak volna egy téglával.

– Tökön egy téglával, értem.

– Nem akartam felébredni. Sokkal jobban éreztem magam alvás közben. És ez nagyon szomorú. Olyan volt, mint egy fordított rémálom, mint amikor az ember megkönnyebbül, hogy felébredt a rémálomból. Én a rémálomra ébredtem.

– És mi ez a rémálom, Craig?

– Az élet.

– Az élet egy rémálom.

– Igen.

Itt megállunk. Kozmikus pillanat, gondolom. *Óóóó*, az élet valóban egy rémálom? Szánjunk rá tíz másodpercet, és elmélkedjünk el ezen!

– Mit csináltál, amikor rájöttél, hogy ébren vagy?

– Feküdtem az ágyban. – Többet is mondhattam volna, de azt elhallgattam előle: mint például azt, hogy *éhes* voltam reggel az ágyban. Előző éjjel nem ettem. A házi feladattól kimerülten dőltem be az ágyba, és amint a fejem a párnára zuhant, tudtam, hogy reggel ezért még nagy árat fizetek, hogy *nagyon* éhes leszek, hogy átlépem azt a határt, amikor a gyomrom annyira üres, hogy semmit sem tudok majd enni. Felébredtem, és a gyomrom követelőzőtt, miután teljesen kiürült vézna mellkasom alatt. Nem akartam vele semmit sem kezdeni. Nem akartam enni. Az ötlettől, hogy egyek, csak még rosszabbul éreztem magam. Semmi sem jutott eszembe – egyetlen étel sem –, amivel képes lennék megbirkózni, kivéve a kávé s joghurtot, de attól már *rosszul* voltam.

A hasamra fordultam, kezeimet ökölbe szorítottam és a gyomromhoz tettem, mintha imádkoznék. A rászorított ökleim megévesztették a hasamat, ami így mintha tele lett volna. Ebben a jóleső pózban maradtam, miközben az agyam kattogott, és teltek a másodpercek.

Csak az az egyszerű kényszer, amit nem lehet megkerülni, vett rá, hogy ötven perc után felkeljek.

– Felkeltem, amikor hugyoznom kellett.

– Értem.

– Az jó volt.

– Szeretsz vizelni. Ezt már említetted.

– Ja. Az olyan egyszerű.

– Szeretted az egyszerű dolgokat.

– Mint mindenki, nem?

– Néhányan a komplikáltabb dolgokban lelik kedvüket, Craig.

– Hát én nem. Miközben idefelé sétáltam, azon gondolkoztam... azt képzeltem, hogy egy biciklis futár vagyok.

– Á!

– Az olyan egyszerű és konkrét lenne, és még pénzt is kapnék érte.

Egy Horgony lenne.

– És mi van az iskolával, Craig? Neked ott van az iskola, mint Horgony.

– Az iskola túl sok mindennel foglalkozik. Ide-oda csapong a különböző témák között.

– Ezek a te Csápjaid.

El kell ismernem, dr. Minerva gyorsan átvette a zsargonomat. A *Csápok* kifejezést én szoktam használni – a Csápok azok a gonosz feladatok, amik ráakaszkoznak az életemre. Mint például a múlt heti Amerika történelme óra, amikor is a forradalom fegyvereiről kellett beadandót írnom, ami miatt el kellett mennem a Metropolitan Múzeumba, hogy megnézzem magamnak a régi puskákat, ahova metróznom kellett, ami miatt 45 percig nem voltam gép- és telefonközelben, ami azt jelentette, hogy nem tudtam válaszolni a tanár által küldött e-mailre, amiben megkérdezte, hogy kinek van szüksége extra jegyre,

így a többiek elkapkodták előlem a pluszfeladatokat, ami azt jelenti, hogy nem fogok 98 százalékot kapni az órai munkámért, vagyis nem leszek a 98,6-es átlag közelében (vicces, hogy ez Fahrenheitben az ideális testhőmérséklet), ami azt jelenti, hogy nem jutok be egy Jó Egyetemre, ami azt jelenti, hogy nem lesz Jó Munkám, vagyis nem lesz egészségügyi biztosításom, és majd óriási összegeket fizethetek az agyturkászoknak és a gyógyszerekért, amiket felírnak, ami azt jelenti, hogy nem lesz elég pénzem, hogy Jó Életvitelt folytassak, amittől teljesen a padlón leszek és depresszióba esem, és ez volt az egészben a legjobb, mert tudtam, hogy ez mivel jár: nem tudok majd felkelni az ágyból, és bekövetkezik az elkerülhetetlen – csöves leszek. Ha sokáig nem tudsz kikelni az ágyból, jön pár ember és elviszi az ágyadat.

A Csápok ellentétei a Horgonyok. A Horgonyok azok a dolgok, amik lekötnek, és amiktől egy ideig jól érzem magam. A biciklizés, az egy Horgony. Tanulókártyákat írni, az egy Horgony. Nézni, ahogy a többiek videojátékoznak Aaronnál, az egy Horgony. A válaszok egyszerűek és egyértelműek. Nem kell döntéseket hozni. Nincsenek Csápok. Csak egy pár feladat, amivel megbirkózol. Nem kell közben másokkal foglalkoznod.

– Sok Csáp van – ismerem el. – De tudnom kéne kezelni őket. Az a baj, hogy túl lusta vagyok.

– Ezt hogy érted, Craig?

– Mindennap legalább egy óra megy el azzal, hogy csak fekszem az ágyon. Azután járkálok. Utána gondolkozásra pazarlom az időt. Az is időpocsékolás, hogy csöndben vagyok, és nem mondok semmit, mert félek, hogy dadogni kezdek.

– Szoktál dadogni?

– Amikor depressziós vagyok, nem jönnek ki rendesen a szavak. Mondat közepén elhallgatok.

– Értem. – Felír valamit a jegyzetfüzetébe. *Craig, ez belekerül az aktádba.*

– Nem hiszem... – Megrázom a fejemet. – A bringa dolog.

– Tessék? Mit akartál mondani? – Ez az agyturkászok újabb trükkje. Sosem hagyják, hogy témát válts, ha egyszer belekezdte valamibe. Ha kinyitod a szádat, pontosan tudni akarják, miért nyitottad ki. Az az igazság, hogy legbensőbb titkaink egy része olyan, aminél félúton elakadunk, de szerintem azért csinálják, hogy fontosnak érezzük magunkat tőle. Egy dolog biztos: még soha senki más az életben nem mondta nekem, hogy „Várj csak, Craig, mit akartál mondani?”

– Azt akartam mondani, hogy szerintem a dadogás, tudja, nem egy igazi probléma. Szerintem ez csupán az egyik tünetem.

– Mint az izzadás.

– Igen. – Az izzadás szörnyű. Nem olyan vészes, mint az éhezés, de azért *bizarr*: hideg verejték az egész homlokomon, amit kétpercenként le kell törölni, és aminek bőrkonzentrátum szaga van. Az emberek észreveszik. Ez azon kevés dolgok egyike, amiket az emberek észrevesznek.

– Most nem dadogsz.

– Mert fizetünk magának. Nem akarom vesztegetni az időt.

Szünet. Most az egyik néma csatánkat vívjuk; dr. Minervára nézek, aki visszabámul rám. Mint egy verseny, hogy ki törik meg először. Felölti a pókerarcát, nekem viszont nincs semmilyen különleges tekintetem, csak a Craig-arcom.

Farkasszemet nézünk. Arra várok, hogy valami mélyenszántó dolgot mondjon – mindig erre várok, bár tudom, hogy erre sosem kerül sor. Valami olyasmi mondatra várok, hogy „Craig, amit tenned kell, az az, hogy X” és aztán jöhet a Változás. Olyan nagyon várom már azt a Változást. Hogy az agyam visszaálljon a rendeltetett helyzetébe,

és ott maradjon, ahogy azt a múlt ősz előtt is tette, amikor még fiatal voltam és eszes, és a tanáraink szerint hihetetlenül ígéretes, és *tényleg* az voltam, és hozzászóltam az órán, mert nyitott és érdeklődő voltam a világra. Fenemód várom már a Változást. És várom azt a mondatot is, ami majd előidézi azt. Szinte csodának számítana az életemben. De dr. Minerva csodatévő lenne? Nem. Ő csak egy vékony, napbar-nított, görög nő vörös rúzzsal.

Ő törik meg előbb.

– Ez a biciklis dolog, azt mondtad, futár szeretnél lenni.

– Igen.

– Van már biciklid, nem igaz?

– De.

– És sokat biciklizel?

– Nem igazán. Anyu nem engedi, hogy azzal menjek suliba. De hétvégenként körbetekerek Brooklynban.

– Milyen érzés, amikor biciklizel, Craig?

Egy pillanatra elgondolkodom.

– ...Geometrikus.

– Geometrikus.

– Igen. Mint mondjuk, *Most ki kell kerülnöd ezt a furgont. Ne verd be a fejed ezekbe a vasrudakba! Fordulj jobbra!* Egyértelmű szabályokat kell követni.

– Mint egy videojátékban.

– Ja. Imádom a videojátékokat. Akár csak nézni is. Már gyerekkorom óta.

– Amire gyakran utalsz úgy, hogy „az az idő, amikor boldog voltam”.

– Igen. – Kisimítom az ingemet. Mindig kiöltözök ezekre a találkozókra. Elegáns khakinadrágot és fehér inget húzok. Kiöltözünk

egymásnak. Igazán beülhetnénk valahova egy kávéra, hogy botrányt keltsünk – a görög terapeuta és gimis udvarlója. Híresek lennénk. Így pénzhez jutnánk. Attól boldog lennénk.

– Emlékszel néhány dologra, ami boldoggá tett?

– A videojáték – nevetek.

– Mi olyan vicces?

– Valamelyik nap a környékünkön sétáltam, és mögöttem jött egy nő a gyerekével, és az anya így szólt: „Nem akarom többet hallani, Timmy, hogy emiatt nyavalyogsz. Nem játszatsz egész nap a videojátékkal.” Mire Timmy: „De én *akarok!*” Én meg hátrafordultam, és azt mondtam neki: „Én is.”

– Egész nap videojátékozni akarsz?

– Vagy csak nézni. Csak nem akarok önmagam lenni. Legyen alvás, videojátékozás, biciklizés vagy tanulás. Hogy ne kelljen agyalnom. Ez a lényeg.

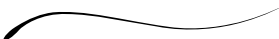
– Úgy látszik, pontos elképzelésed van arról, mit akarsz.

– Ja.

– És mit akartál csinálni gyerekként? Akkor, amikor még boldog voltál. Mi akartál lenni nagykorodban?

Dr. Minerva egész jól agyturkál, gondolom. Ez nem válasz. De egy nagyon jó kérdés. Mi akartam lenni nagykoromban?

Három

AMIKOR NÉGYÉVES VOLTAM, így álltak a dolgok:

Egy lepukkant lakásban laktunk Manhattanben. Akkoriban még nem tudtam, hogy lepukkant, mert még nem éltem jobb lakásban, amihez viszonyítani lehetett volna. Ám a falon kívül is futottak csövek. Ez nem jó. Jobb, ha olyan lakásban nevel gyereket az ember, ahol minden cső a falban van. Emlékszem, hogy volt egy zöld, egy piros és egy fehér cső az előszobában, a fürdőszoba előtt, és amint megtanultam járni, mindegyiket megvizsgáltam. Odasétáltam, és eléjük tartottam a tenyeremet, körülbelül két milliméternyi távolságban, hogy megnézzem, melegek-e vagy hidegek. Az egyik hideg volt, a másik meleg, a harmadik meg forró. Az a két milliméter nem volt elég. Megégettem magam vele, és apu, aki nem tudta, hogy ennyire forró („Csak délutánra kéne felmelegednie”), szigszalaggal sötétszürke habszivacsba tekerte; de a szigszalag nekem sosem volt akadály, a szivacsról meg úgy gondoltam, vicces lenne lecsipegetni és elrágcsálni, úgyhogy lecsipegettem és elrágcsáltam. Aztán, amikor pár gyerek átjött hozzánk, rávettem őket, hogy fogják meg az ismét csupasz csöveket. Azt mondtam nekik, hogy bárki, aki bejön az ajtón, annak meg *kell* őket érintenie, különben *egy barom*. Ezt a szót aputól tanultam, aki

tévészés közben használta, és amit különlegesnek gondoltam, mivel két jelentése is volt: a tehén másik neve, és azok az emberek, akiket rá akartál venni valamire. Mint ahogy a *csirkének* is két jelentése volt: a totyogó madár és az a fehéres cucc, amit eszel. Néhány gyerek akkor is megfogta a csöveket, ha *csirkének* neveztem őket.

Volt saját szobám, de nem szerettem benne egyedül lenni; az egyetlen szoba, ahol szívesen voltam, az a nappali volt, ott is az alatt az asztal alatt, amin az összes enciklopédia állt. Ez lett az én bunkerem; takaróval elfüggönyöztem magam a külvilágtól, és egy lámpa fényénél dolgoztam, amit apu szerelt fel. Térképeken dolgoztam. Szerettem a térképeket. Tudtam, hogy Manhattanben lakunk, amiről volt egy térképem, egy Hagstrom Öt Városi Atlaszom az összes utcával. Azt is tudtam, hogy pontosan hol lakunk, az Ötvenharmadik utca és a Harmadik sugárút sarkán. A Harmadik sugárutat egy sárga sáv jelölte, mivel sugárút volt, azaz széles, hosszú és fontos utca. Az Ötvenharmadik utcát kisebb, fehér csík jelölte, ami keresztülselezte Manhattant.

Az utcák vízszintesen, míg a sugárutak függőlegesen futottak végig a térképen; csak ezt kellett megjegyezni. (Apu is segített megjegyezni, amikor elmentünk palacsintázni. Ilyenkor megkérdezte: „Szeretnéd, hogy utcákra és sugárutakra vágjuk, Craig?” Mire én: „Igen!”, ő pedig kis négyzetekre vágta a palacsintahalmot, miközben minden egyes utcát és sugárutat megneveztünk, nem hagyva ki persze az Ötvenharmadikat és a Harmadikat sem.) Olyan egyszerű volt!

Ha az ember igazán értett hozzá (mint ahogy én, *há*), azt is megfigyelte, hogy a forgalom a páros számú utcákon keleti irányú volt (Keleti a Párosnak), míg a páratlanokon nyugati (Nyugati a Páratlannak). Aztán néhány utcánként voltak a vastag, sárga vonalak, mint például a sugárutak, amik kétirányúak voltak. Ezek voltak a híresebb utcák: a Negyvenkettedik, a Harmincnyolcadik. A teljes lista alulról felfelé

a következő: Chambers u., Canal u., Huston u., Tizennegyedik u., Huszonharmadik u., Harmincnegyedik u., Negyvenkettedik u., Ötvenhetedik u., Hetvenkettedik u. (a hatvanasok között nem volt nagyobb utca, azokat leszarták), Hetvenkilencedik u., Nyolcvanhatódik u., Kilencvenhatodik u., aztán elértél Harlembé, ahol Manhattan lényegében véget ért az olyan fehér kisfiúk számára, akik enciklopédiák alatt építették meg bunkerüket, és térképeket tanulmányoztak.

Amint megláttam Manhattan térképét, le akartam rajzolni. Le kell tudnom rajzolni a lakóhelyemet. Így hát kértem anyutól pauszpapírt, ő pedig beszerezte nekem. Bevittem a bunkerembe, és a lámpát egyenesen a Hagstrom Atlasz első térképére irányítottam – a belvárosra, ahol a Wall Street és a tőzsde működött. Arrafelé az utcák eléggé összevissza álltak. Nem voltak külön utcák és sugárutak; hanem különböző neveik voltak, és úgy néztek ki, mint a mikádó játék pálcikái. Azonban mielőtt még elkezdtem volna aggódni az utcák miatt, a földterület körvonalát kellett rendesen megrajzolnom. Mivel Manhattan igazából földre épült. Néha, amikor felásták az utcákat, le lehetett odáig látni – igazi föld! És a sziget alsó részén ennek a földnek különös íve volt, mint egy dinoszaurusz feje: jobbra göcsörtös, balra egyenes, egy fenséges, lefelé görbülő alj.

Egyik kezemmel a pauszpapírt tartottam, a másikkal pedig megpróbáltam megrajzolni Manhattan alsó részének vonalát.

Nem ment.

Mármint nevetségesre sikerült. A vonalam cseppet sem hasonlított az eredetire. Nem értettem – egyenesen tartottam a papírt. Kis kezemre pillantottam.

– Ne remegi! – szóltam rá. Összegyűrtem a papírt és újrakezdttem. A vonal most sem volt ugyanolyan. Nem volt meg a görbülete.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Összegyűrttem a papírt és újrakezdttem.

Ezúttal a vonal még rosszabb lett, mint előtte. Manhattan kocka alakú lett.

Újrakezdttem.

Nem igaz, most meg egy kacsára hasonlított.

Gyűrés.

Most meg úgy nézett ki, mint egy *szar* – még egy szó, amit apu-tól vettem át.

Gyűrés.

Most valami gyümölcsszerűség lett.

Mindenféleére hasonlított, csak arra nem, amire kellett volna: Manhattanre. Nem ment. Akkoriban még nem tudtam, hogy ha lemásolsz dolgokat, szükséged van egy műszaki *rajzasztalra*, ami alulról van megvilágítva, és kapcsolokra, amik egy négyéves remegő keze helyett megtartják a papírt, úgyhogy azt hittem, velem van a baj. A tévében állandóan azt mondogatták, hogy az ember bármire képes, ha akarja, de itt voltam én, készen valamire, ami nem működött. Sosem leszek rá képes. Összegyűrttem az utolsó papírt is, és fejemet a kezembe temetve sírva fakadtam a bunkeremben.

Anyu meghallotta.

– Craig?

– Mi van? Hagyj békén!

– Mi a baj, édesem?

– Ne húzd el a függőnyt! *Ne húzd el!* Fontos ügyön dolgozom.

– Miért sírsz? Mi történt?

– Nem megy.

– Mi történt?

– Semmi!

– Ugyan, mondd el a maminak! Most felemelem a takarót...